

Holly Webb

Išgelbėta katytė



Alma littera

Pirmas skyrius



– Atrodė, ši savaitė niekada nesibaigs. Esu tokia laiminga, kad jau savaitgalis.

Eda pramiklino pečius po mokyklinės kuprinės diržais ir sunkiai atsibuso. Leila linktelėjo.

– Ir aš. Kartais pagalvoju, kad mokytojas Benetas tyčia apsunkina penktadienius. Žino, kad mes visi no-



rime greičiau namo. Per daug šian-
dien rašėme, išties per daug.

Ji pasipurtė.

Eda sukikeno.

– Ir per daug galvojome. Ką veik-
si savaitgalį? Norėtum rytoj ateiti pas
mane?

Leila linktelėjo.

– Puiku. Šiandien vakare turiu eiti į baseiną, daugiau jokių planų.

Abi mergaitės gyveno beveik šalia, namuose, kurie kadaise priklausė senajai fermai. Už kiekvieno namo buvo po nedidelį sodą, o vidury tarp namų driekėsi bendras kiemas, tad čia paprastai sukiodavosi būrelis vaikų.

Iki šių metų vienas iš tėvų jas kasdien palydėdavo į mokyklą. Edos ir Leilos džiaugsmui, takas nuo namų vedė laukų pakraščiu į pagrindinį kaimą, kur buvo jų mokykla. Dabar mergaitės mokėsi penktoje klasėje, tad joms buvo leidžiama vienoms eiti į mokyklą ir iš jos grįžti.

Mergaitės buvo netoli namų, žingsniavo taku palei rugių lauką. Jos lai-

kėsi arčiau gyvatvorės, kad apsisaugotų nuo dul kiančio lietaus. Vasaros semestras ėjo į pabaigą, deja, diena buvo šlapia, visai ne vasariška.

– Ar tai paukštis? – paklausė Eda staiga sustojusi.

– Kur?

Leila irgi sustojo stebeilydamasi į taką. Jos neretai matydavo fazanų, stypinančių skersai tako, arba kiškių. Tačiau dabar ji nieko neįžiūrėjo.

– Tikrai girdžiu kažkokį garsą.

Eda lėtai apsisuko mėgindama suprasti, iš kur jis sklinda. Gal tai paukštis, iškritęs iš savo lizdo. Jau buvo kiek vėlokas metų laikas perėti, bet ji žinojo, kad kai kurie paukščiai, pirmosioms atžaloms išskridus, pade-

da daugiau kiaušinių. Taigi čia galėjo būti jauniklis, nukritęs ant žemės.

– Cypsi. Argi negirdi?

Ji pritūpė. Garsas, regis, sklido iš kažkur toliau, iš vietos šalia tako.

– O... Taip, galbūt...

Leila irgi pritūpė šiek tiek susiraukdama.

– Manau, jis sklido iš gyvatvorės. Tačiau dabar nutilo...

Eda pajuto, kad širdis ėmė stipriau tuksėti. Tik išgirdusi garsą mergaitė norėjo išsiaiškinti, kodėl jis sklido, tad dabar sunerimo. Plonytis ir silpnas cypimas staiga nutrūko, tarsi tas, kuris jį skleidė, jau būtų pasidavęs – neberadęs jėgų net paprašyti pagalbos.

– Esu beveik tikra, jis sklido iš ten, – sumurmėjo Eda palinkusi ir ėmė sklaidyti aukštas šlapias žoles. Kitapus žolės ir laukinių gėlių stiebėsi padriki gudobelių krūmai.

– Saugokis vielos, – įspėjo Leila žvelgdama Edai pro petį. – Po šiais



krūmais ištiesta spygliuota viela, matau ją. Neįsidrėsk.

Eda linktelėjo.

– Būsiu atsargi. O! Ar girdėjai?

Pasigirdo dar vienas silpnas, kvėpsmą primenantis cyptelėjimas. Be jokios abejonės, kažkas slėpėsi gyvatvorėje, veikiausiai mažas ir sutrikęs.

– Kas tai? – paklausė Leila sunerimusiu balsu.

Eda atsargiai praskleidė dygliuotas šakas, ir mergaitės sužiuro į tankmę.

– O ne... – sušnibždėjo Leila.

Po gyvatvorės šakomis, tarp spygliuotos vielos vijų tabalavo gležnas rusvas kailinis gumulėlis.

